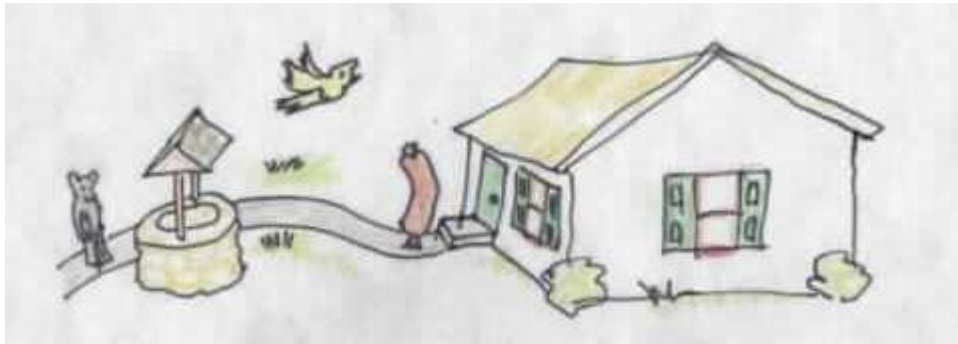

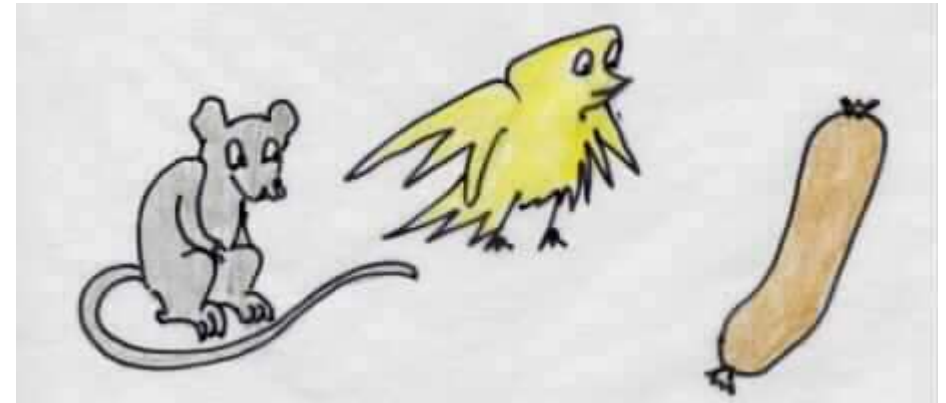
שלושה ידידים

סיפר וצייר ב.סלוצניק

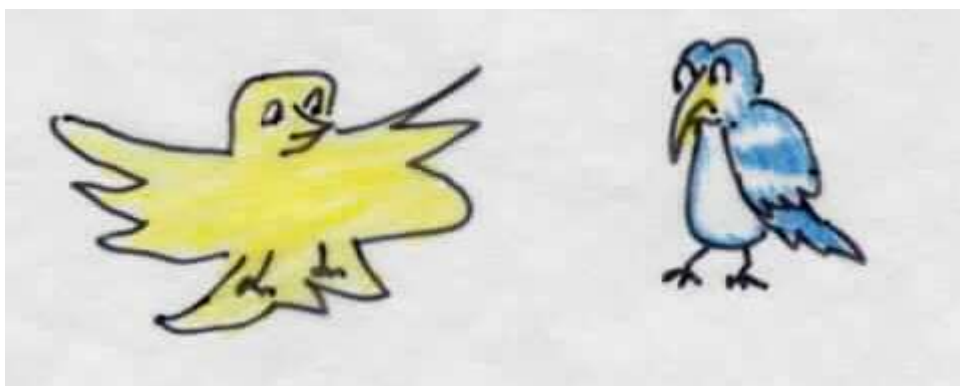
על פי אגדה של אחים גרים

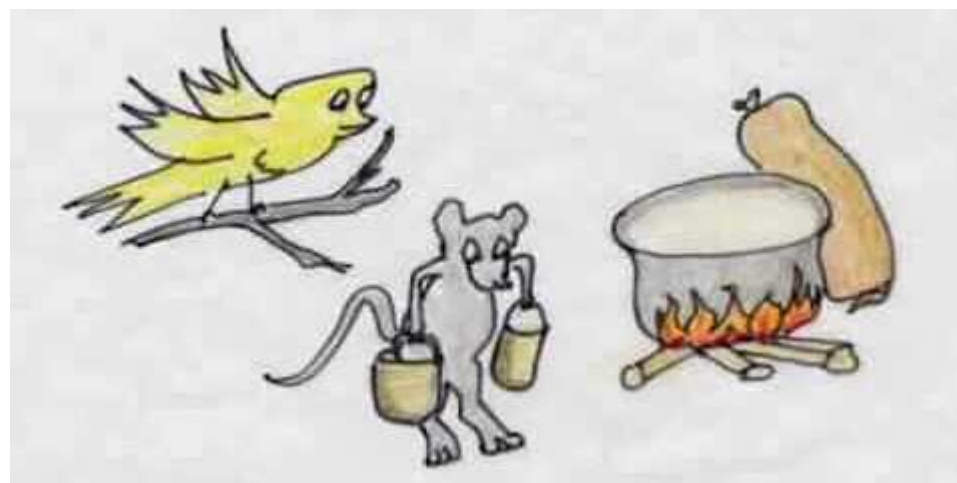
הציפור עפה ליער והביאה זרדים
להסקה, העכבר הביא מים והנקניק
בישל. כל אחד מילא את תפקידו מדי
יום והכל הלך מצוין.

היו היו פעם שלושה ידידים, עכבר,
ציפור ונקניק. הם גרו בבית יפה ונעים.
זמן רב הכל התנהל כשורה, היה להם
נוח והיה להם גם מספיק אוכל.

יום אחד הציפור פגשה חברה, ציפור
אחרת. היא התגאתה בפניה על
החברים הטובים שלה. היא סיפרה
איך יפה הדברים מסתדרים ביניהם
ואיך כל אחד עושה את המוטל עליו.

לפעמים, כשלאנשים טוב מדי הם
משתעממים מעשיית אותו הדבר מדי
יום. הם רוצים דבר מה חדש. וכך היה
גם הפעם.

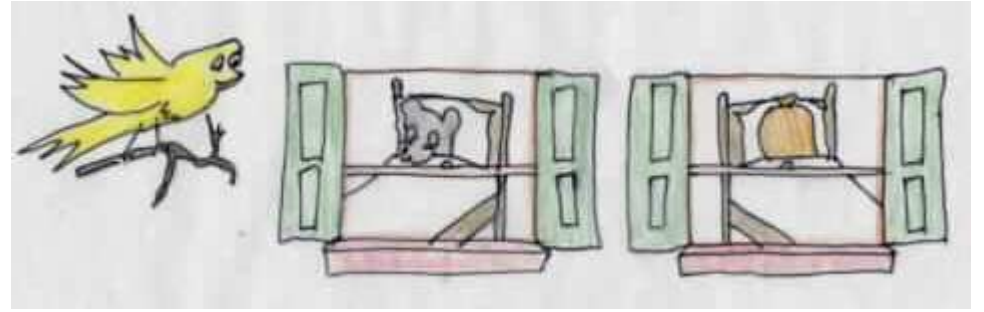
"הנקניק רק משגיח על הסירים. מדי פעם הוא ניגש ומתבל את התבשיל ומוסיף קצת ירקות. בזה הוא מסיים."

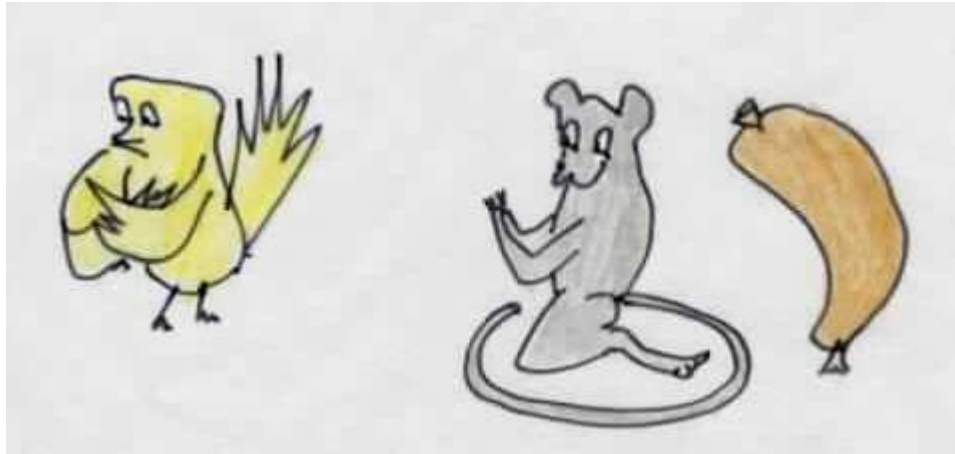
אמרה לה החברה: "הרי את עושה את כל העבודה הקשה. ידידיך נשארים בבית ומבלים. נכון, העכבר מביא מים אך אחר כך נשאר בחדרו עד הארוחה." הציפור התחילה לחשוב שהעכבר באמת נשאר ונח בכורסתו וקורא כל היום.

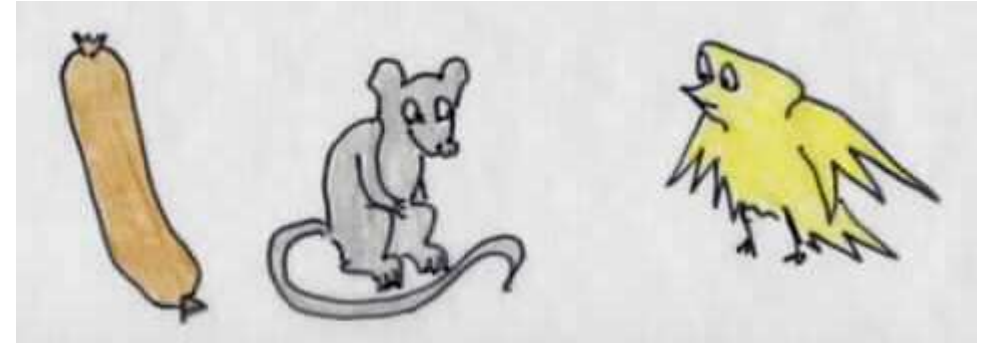
זה כמובן לא היה נכון, כי אנחנו יודעים שנקניק לא ישן. אבל הציפור הקטנה האמינה לחברתה. כמו כל אחד אחר היא חשבה שעבודתה קשה יותר מכל האחרות ושמצלים אותה.

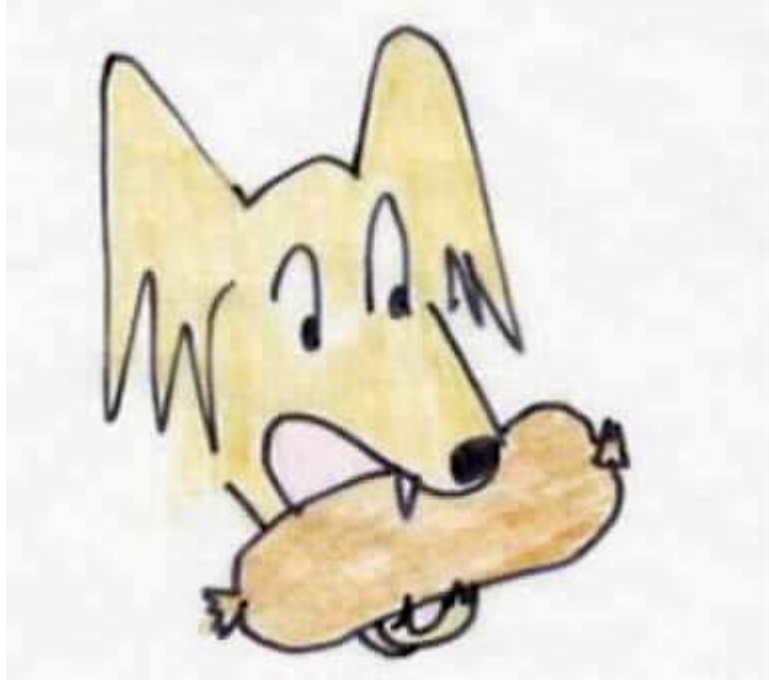
"ואת כל היום מתעופפת ביער וסוחבת את הזרדים הכבדים הביתה. כולם מתיישבים לאכול ואחרי הארוחה הולכים לישון. אבל למחרת בבוקר את צריכה לקום מוקדם ולצאת ליער, והם נשארים במיטות. איזה חיים נוחים הם מנהלים!"

העכבר והנקניק ניסו לשכנע אותה, אך
ללא הועיל. הציפור לא שינתה את
דעתה. בלית ברירה העכבר והנקניק
הסכימו להתחלף. סוכם שהנקניק יביא
עצי הסקה, העכבר יבשל והציפור
תביא מים.

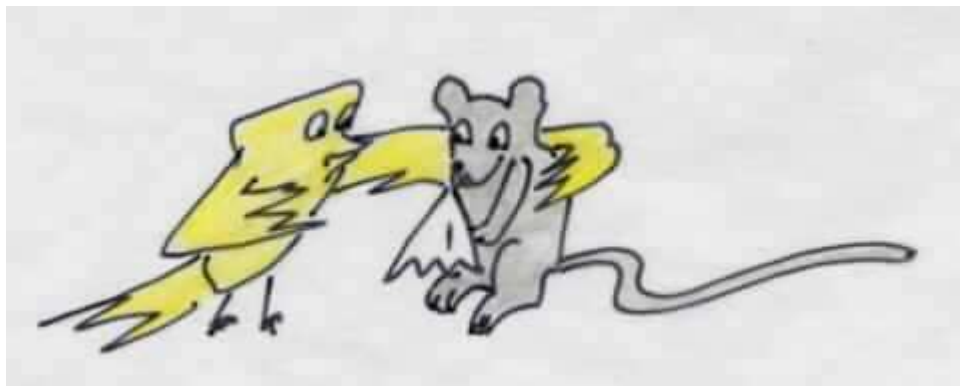
לכן למחרת החליטה לא לצאת ליער.
היא אמרה לנקניק ולעכבר: "אני לא
רוצה לשרת אותכם יותר. אני לא
טיפשה. הגיע זמן שנתחלף."

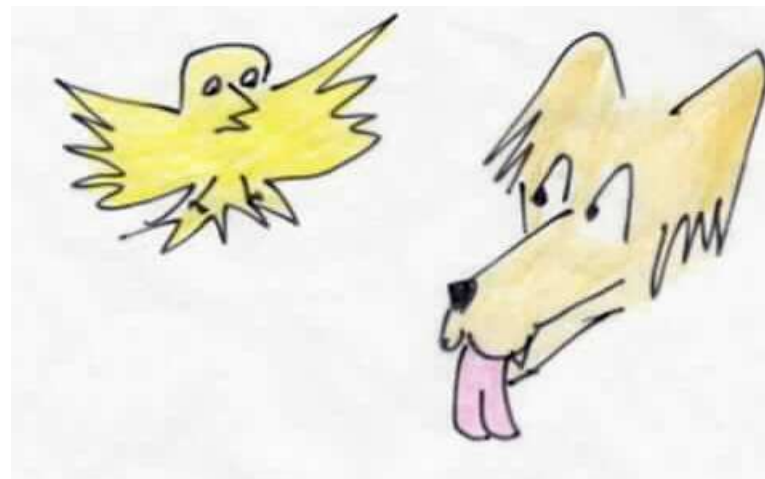
היא פגשה זאב גדול ושאלה: "אולי
ראית את הנקניק?"
"ראיתי אותו" ענה הזאב "בחור שמנמן
ובעל טעם טוב. הוא עמד כאן ואני
נבחתי עליו ולפני שידעתי, בלעתי
אותו."

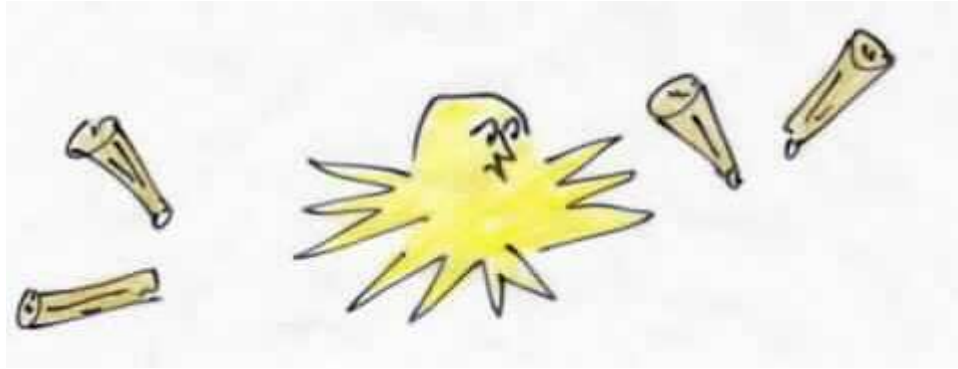
ומה קרה?
הנקניק יצא ליער, הציפור הביאה מים
והעכבר סידר את הסיר. הם חיכו
שהנקניק יחזור עם העצים, אך הוא לא
חזר זמן רב. הם חשבו שקרה משהו
והציפור הלכה לחפש אותו.

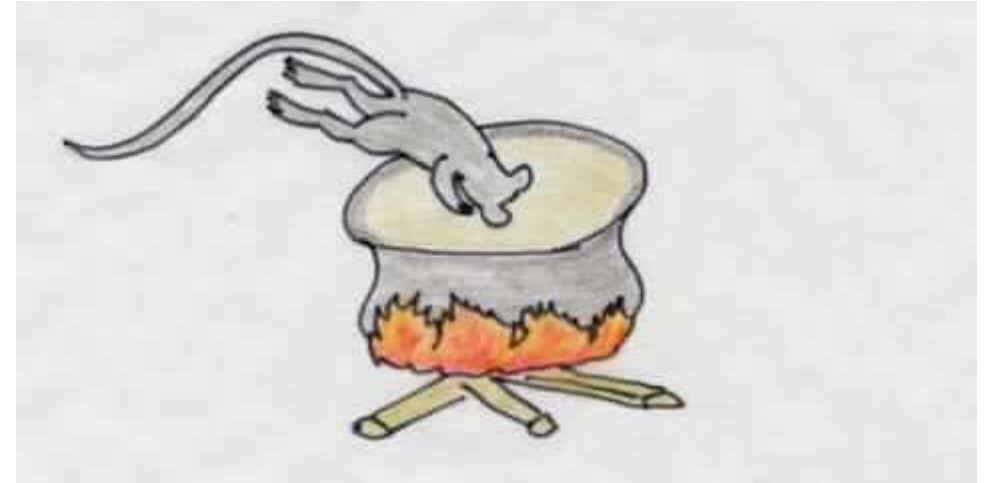
אך נקניק כבר לא היה יותר. הציפור לא יכלה לעשות דבר. היא אספה את הזרדים ועפה הביתה. היא בכתה כשסיפרה זאת לעכבר. שניהם הצטערו מאוד, אך לא הייתה להם ברירה אחרת אלא להמשיך כך.

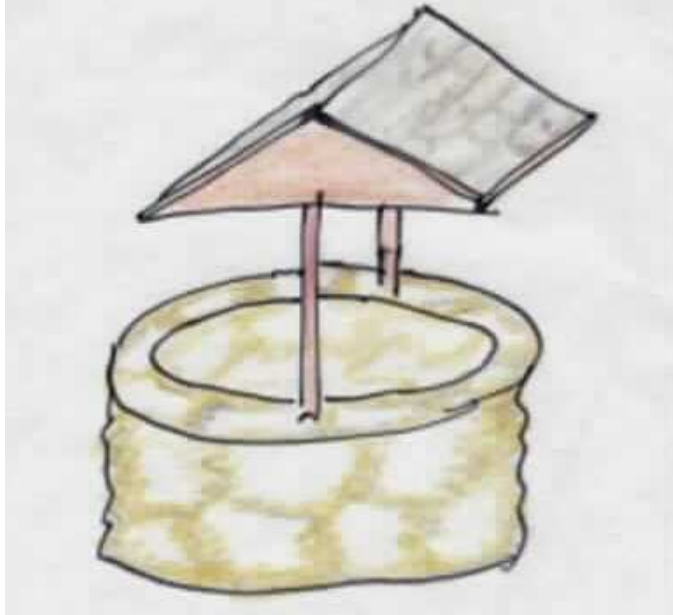
הציפור התרגזה מאוד "אכלת את הידיד שלי והטבח שלנו." "אל תתרגשי" אמר הזאב "שאלתי אותו האם הוא הולך לארוחה של מישהו. וכשלא ענה, עשיתי ממנו את הארוחה שלי." "זה לא היה כל כך יפה מצדו של הזאב, כי הרי כולם יודעים שנקניק לא יודע לדבר.

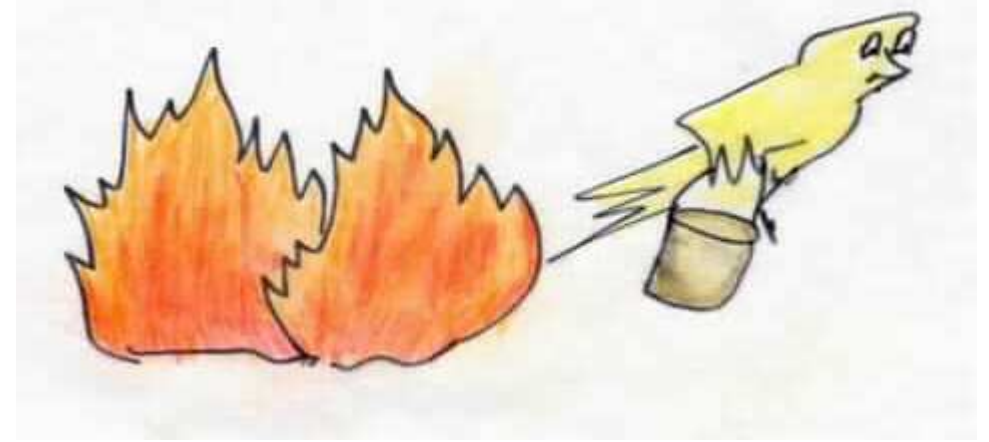
הציפור הגיעה לארוחה. היא לא ראתה את הטבח. היא התחילה לחפש. הביטה תחת הסיר, פיזרה את הזרדים הדולקים, קראה בכל רם. לא מצאה טבח בשום מקום.

הציפור ערכה את השולחן. העכבר ניסה לבשל.. הוא התגלגל בירקות כדי לתת להם טעם כפי שעשה זאת הנקניק. אך קודם היה צריך לתבל את המרק. הוא קפץ פנימה לתוך המים הרותחים. כמה טיפשי. עד שהגיע לתחתית הסיר, היה כבר מבושל.

הדלי נפל לה לתוך הבאר. רגלה של
הציפור נתפסה בדלי וזה משך אותה
פנימה, הם הגיעו שניהם לתחתית
הבאר, ונשארו שם עד היום.
וכל זה כי הציפור לא רצתה להסתפק
במה שהיה לה, ורצתה משהו טוב
יותר.

אך הזרדים הפזורים התלקחו ונדלקה
אש. הציפור רצתה להביא מים כדי
לכבותה. היא מיהרה לבאר בחיפזון
רב.